

Zde je pár názorů rodičů na distanční vzdělávání pana učitele:

Práce zadávaná p. Tichým je skvělá, tempo tak akorát. Já bych preferoval klidně nějakou "bonusovou" úlohu, necht' máme alternativu za odpolední hraní her na mém mobilu...

Já jsem za to taky vděčná, a přiznám se, že neřeším, zda zvládá, nebo ne.. často mu musí pomoci i starší sestra (4. třída), tak si spolu hrají na školu. neříkám, že se něco naučí a bude to umět, ale minimálně se zabaví. A řád nám to vnáší celé rodině. na pohádku se těším i já!

Učitelé jsou úžasní, všichni! Stejně jako družinářky, kuchařky... A nebojte se když tak panu učiteli říct, jaké máte obtíže, on Vám rád poradí, nastaví individuálně ... a nezoufejte, všechny děti to nesou stejně, všem se nechce, nemáte výjimku, ale společně to dáme!

Zde reakce pana učitele Tichého na komentáře studentek z paralelky paní doktorky Kargerové:

Těší mě, že jste se seznámily jak s nahrávkami, tak s Pracovním listem. Ano, správně jste poznaly, že bylo mým záměrem do této "hry" vtáhnout jak děti, tak rodiče. Bez těch druhých bych v tomto čase naprosto nic nezmohl, a to i kdybych se rozkrájel. Nastalá situace je taková, že jsem vlastně v první řadě průvodcem rodičů, kteří své povolání bez přípravy a bez možnosti volby přes noc změnili na učitelskou profesi. Ne všichni jsou však nadáni trpělivostí a metodickou erudicí. Stále více si uvědomuji, že tyto schopnosti nejsou přirozenou lidskou vlastností, nýbrž darem. A někteří rodiče jej, bez ohledu na své zaměstnání, prostě mají, a jiní prostě ne.

Je totiž něco jiného si s dětmi hrát, čistě je oblékat a připravovat jim svačinu, jezdit na chatu a k babičce..., prostě žít každodenní život rodiny, a něco jiného děti systematicky (a to je důležité slovo) vzdělávat. Najednou se obvyklé domácí úkoly dostaly (měly by) z roviny opakovací a "udržovací" do roviny navozovací, vysvětlovací. Maminka s dítětem doma neopakuje probranou látku, ale skutečně otvírá nová učební témata a "stojí za katedrou".

Píšete, že věříte, že bude výuka co nejdříve probíhat normální formou. Bohužel to tak rychlé asi nebude, ale i já si přeji, aby číslo závěrečné lekce KORONA-VYUČOVÁNÍ nebylo příliš vysoké. My zatím s dětmi v matematice počítáme do dvaceti, a to nám k číslování Pracovních listů určitě stačit nebude...

Píšete, že "vyvolat vnitřní motivaci žáků na dálku je velmi obtížné". Pojmenovaly jste přesně to, s čím se nyní potýkají tisíce učitelů v celé republice. Ono to jde opravdu obtížně, když "učíte" paralelně v šestadvaceti obývacích, a v žádném z nich vlastně nejste! Je pro mě velkou výhodou (ano, zjišťuji, že je to nakonec skutečně výhodou), že mám prvňáky. Ti se za určitých okolností dají utáhnout na vařené nudli. Ale přesto je potřeba, abyste jim tu nudli každému strčili osobně do pusy. To na dálku prostě nedokáže ani kouzelník. A proto jsem nyní odkázán na rodiče! Provedení sebelepších záměrů je pouze v jejich rukách. Mohou to maximálně proměnit, nebo naopak totálně zadržet. A jak se zdá (v krizových okolnostech poznáte lidi), vzali to "mí" rodiče vážně. A já, a nyní už asi i oni, věřím, že ty dvě hodiny denně přisnosti a nesmlouvavosti nad Písankou, Matematikou a Slabikářem se nám všem bohatě vrátí. A vracejí už se nyní, protože v této dosti nejisté době, daly pevný řád životu vlastně celých rodin. Opět se dny dělí na ty pracovní a sobotu s nedělí. To není málo. A já rodiče musím pochválit, že do toho šli!

Fotografie dětí a křížovka s jejich jmény skutečně pro žáky představují důležité pojítka a může u každého vzbuzovat, jak píšete "hrdost na to, že je (on) něčeho, pro něj tak důležitého, součástí". U takto malých dětí je pocit sounáležitosti opravdu stěžejní. Pokud se jej věc nedotkne, sklouzne to po nich a je po tom veta.

A ještě jedno slovo vyjmu z vašich vět - "řád". A napíšu jej dokonce s velkým písmenem na začátku – Řád je skutečně pro děti mladšího školního věku edukační alfou a omegou. I pro učitele, který se vydá

po cestě, jakkoliv extrémní alternativy, je potřeba jasného strukturování času a pravidel na prvním místě! Vzpomeňme na příslovečné rčení Jana Amose Komenského o kázni pohánějící mlýnské kolo školy. Tím určitě nemyslel pouze příkazy, povely, zákazy a tresty. Tím měl, jsem přesvědčen, na mysli právě – Řád. Jsem potěšený, že jste jej v KORONA-VYUČOVÁNÍ našli i vy.

Píšete, že krátká charakteristika v úvodní nahrávce "musí dodat dětem pocit, že se o ně někdo zajímá". Domnívám se, že jste vystihly velmi podstatný aspekt celého našeho třídního KORONA-VYUČOVÁNÍ. Budou-li mít děti pouze hromadu zadané práce, bude to velká otrava. A nic víc. Takhle je skvělé, že jsme "spojeni na dálku" a víme o sobě. Navzájem. Že je to pro prvňáky opravdu důležité, dokládá i následující střípek z komunikace s rodiči – děti Vás poslouchají před spaním, Miky včera dokonce brečel...

Právě připravuji pátou lekci, a největší potěšení mi činí to, že jsem úvodní slovo ke dnešku mohl zakončit slovy o tom, že dle mých informací jsou napojeni SKUTEČNÉ VŠICHNI ŽÁCI třídy. Samozřejmě, nevidím do obýváku, jak to probíhá, kdy začínají, zda si chodí tu pro sušenku, tu na záchod, tu odmlouvají mamince... Ale podstatné je to, že jsme společně v procesu, který vrátil do těchto nejasných dní JASNÝ ŘÁD. To je pro sedmileté děti v této chvíli to nejdůležitější!

Ano, máte pravdu, že listy jsou hodně plné, a dětem se mohou zdát nepřehledné. Určitě by bylo možné, jak navrhuje, oddělit manuál pro rodiče, a žákům předložit pouze obrázky a fotografie. Pro děti by to bylo jistě přijatelnější. Ale!

Situace je však taková, že musím tentokrát veškerý svůj záměr srozumitelně sdělit nejprve nikoliv dětem, ale těm, kteří s nimi doma pracují a nejsou na výuku z velké části nejen aprobovaní, ale schází jim i jistý pedagogický cit a důslednost. Proto záměrně píšu jasné pokyny "čte dospělý", "slabikuje žák" a vpisuji nejrůznější připomínky. Hlavní práci doma nyní vlastně odvádějí rodiče. S těmi takového dálkové vzdělávání stojí a padá. A to doslova!

Např. už od včerejška intenzivně komunikuji s rodinou jednoho žáka. Ten pojal dobu jako prázdniny, televize, hračky... Mně se teď nechce... A jeho rodiče navíc vlastně zcela nepochopili, proč se má nejprve pustit motivační nahrávka, a že další nahrávka s četbou na pokračování je za odměnu, že je třeba u žáka ty dvě hodiny sedět atd. Protože u nich žádné odměny, ani tresty vlastně neznají. Vše se řídí podle prvňáka, který si své blízké obtočil kolem prstu. A tak na dálku vychovávám rodiče, příliš hodné, netrestající, medvědí... Učitel se potom nebezpečně blíží k okamžiku, kdy by měl vlastně začít tatínkovi vysvětlovat, jak nejlépe toho malého kluka přehnout přes koleno, aby konečně tu autoritu pocítil. Jenže na to už je dávno pozdě.

To nepíšu kvůli tomu, abych obhajoval instruktážní texty na listech, ostatně všech dalších pětadvacet žáků podle dostupných informací ráno sedí u stolu, dvě hodiny makají a těší se na příběh. Poslouchají i rodiče a těší mě, že do toho šli někteří skutečně naplno a dělí se i o své učební zážitky. Píšu to proto, abyste, alespoň takto zprostředkovaně nahlédly, když nám doba nedává zatím jinou možnost, že v případě těch nejmenších žáků, jste i v dobách klidnějších odkázáni z velké části na přístup rodičů. A na jejich ne/schopnost vést metodicky někoho druhého. Nedovedu si představit, kdyby zmíněná rodina obdržela ještě zvlášť na dalším listě manuál, který by měl korespondovat s textem pro děti na jiném papíru. Nemožné! Nyní učitelé v celé republice (alespoň v první a druhé třídě) pracují nikoliv s dětmi, ale vlastně s rodiči, potažmo celými rodinami. Úplně jsem se té formulace v předchozí větě, musím přiznat, lekl. Ale je to, žel Bohu, tak!

Co se týká Vámi navrhovaného "akčního listu" s cestou do přírody, je to pěkná myšlenka. Doufejme, že i tato možnost se nám v následujících týdnech opět naskytne. Už aby to bylo!